

Gábor Tamás

Dírdoló

Szirmát rázza az akác,
szent fátyla már feslett,
hószínű ostyák halvány
lázálma heves lett.

Körötte a hús éji
rét illata repdes,
halk suttogás kíséri
s az éjszaka csendes.

Ha a szél tovalebben
a puszta faszorban
és titkot visz a csendben
az éjbe sodorva...

Tágas távlataiban
részegítő, nehéz,
kormos felleget itat
a nagy fekete vész.

a szépséges, a szűzi
szépen tovább szárnyal,
az árnyakat elúzi
s játszik a halvánnyal.

Szerelemmel imádom,
ha ő nem is szeret,
csodás, árva virágom,
ami furcsa s beteg.

Látomás

A jó, a tiszta szenved,
űzi a bút, az aljast.
Futottunk már eleget,
de a bánat hatalmas.

Itt bent, a magányos erdőn
áll s könnyezik egy szarvas,
rohant a világtól kesergőn,
szarván csillan a harmat.

E szirtet tisztára mossa,
körötte hullám repdes...
nem, nem szárad már fel soha,
nedves marad és kedves;

A ködökből előtűnő-
elillanó szarvasünő.